

тематически анализъ, въ всичката строгостъ на математическата логика, има нѣщо сговорно и подъ влиянието на тая дисгармония на чувството съ сухата математическа логика, много на често се откриватъ най груби погрѣшки, а на примѣръ: въ простата метода на исчисленияето и това едничко е съвършено достатъчно за да се дойде до най плодотворенъ резултатъ, па даже и до нѣкое велико научно откритие.

За да може да се илюстрира по горѣ казаното, азъ ще посоча на слѣдующия примѣръ: Най старий философъ Аристотелъ, който не е билъ въоруженъ съ съврѣменнитѣ методи на изслѣдванието, който ни най малко не е знаялъ нашитѣ учени кабинети съ тѣхнитѣ сложни орждия на науката, съ гения на високия си духъ той извършилъ още повече и такива велики научни открития, па които и днѣсь ний се чудимъ. Като казалъ на примѣръ, че душата е организирующе начало на тѣлото, той самъ е надпрѣварилъ съврѣменний възгледъ на тоя въпросъ съ 2000 години. А имало е и периоди въ движението на науката за душата, гдѣто тоя принципааленъ изводъ на гениалния Аристотеловъ умъ е бивалъ жестоко усмиванъ отъ първостепеннитѣ учени. А ето при границата на 20 вѣкъ, както психологията, така и физиологията, подиръ най тъмнитѣ изслѣдания по най новитѣ методи на тия науки, напълно потвърдяватъ тоя възгледъ на Аристотеля. Същото може да се каже и за философа Платона. Самъ гениалний Кантъ съ всичката си и дълбока философия, се вмѣства въ рамката на късото изрѣчение на още по старий философъ Сократа, който е казалъ: „познай самъ себе си!“

Върху тоя принципъ се съзиждатъ всецѣло гениалнитѣ творения на Канта; „критиката на чистия,“ а подиръ него и „практическиия разумъ.“ Кантъ е казалъ, че за него въ свѣтътъ има двѣ нѣща, прѣдъ които той дълбоко и съ трѣперение се покланя — тѣ сж звѣздното небо и нравственний законъ вжтрѣ въ челоуѣческото сърдце. Когато единъ такъвъ безпощаденъ критикъ, като Канта, се покланя прѣдъ нравствен-